

Д-ръ Селимински цѣнилъ високо личността на Д-ръ П. Берона и неговата дѣятелностъ; той обаче, подхвърля на поругание дѣятелността на Алаксандра Екзарха, за дѣто послѣдниятъ се отдалъ на услугитѣ на турцитѣ. Въ сжщностъ Ал. Екзарха е билъ не по-малкъ патриотъ отъ Селимински, Като книжовникъ, Д-ръ Селимински има медицински, исторически съчинения, той написалъ и едно „Огледало на българитѣ въ Болградъ“. Всичкитѣ негови писма, статии и бѣлѣжки иматъ голѣмо значение, понеже работи на единъ съврѣменникъ и дѣецъ по нашата национална борба съ гърци и турци.

За послѣднитѣ дни на Д-ръ Селимински не се знае почти нищо. Знае се, че той напослѣдкъ е живѣлъ въ Болградъ, дѣто и написалъ своето „духовно завѣщание“ и подробно обяснява какъ трѣбва да се постъпи съ неговото имущество, съ неговитѣ срдства, които той завѣщава за напрѣдка на България. Той не се женилъ. Д-ръ Селимински се поминалъ наскоро прѣди освободителната война и не можалъ слѣдователно да види български идеалъ осжественъ. Отъ завѣщаното имущество събрано, както казва Селимински въ завѣщанието си, *„парж по парж, и повече отъ икономіѣ, нежели отъ нѣкои голѣми пезалби“* само една частъ била спасена и прѣдадена на българската допродѣтелна дружина въ Букурещъ и заедно съ други капитали, всичко 500000 лева, прѣзъ 1901 год. били вложени въ Бѣлг. Нар. Банка. Въ завѣщанието на Селимински въ единъ пунктъ се казвало, че отъ лихвитѣ на неговата сума трѣбва да се даватъ стипендии на трима българи въ европейскитѣ университети, прѣдпочтително по положителнитѣ и реалнитѣ науки. Отъ стипендиантитѣ единиятъ трѣбва да бѣде отъ Сливенъ. Управлението на фонда „Д-ръ Селимински“ е възложено на министерството на просвѣщението.

Такъвъ е билъ животътъ и дѣятелността на